

et af Hovedarbejderne, der skulde have været ført derude, vilde Kommissionsbetænkningen maaske endda være bleven mindre fyldig, end den nu fremtræder for det høje Ting. Ja, jeg maa indrømme, at hvis det ærede Medlems Argument havde været rigtig, at *det* skulde være Løftestangen, kunde jeg tænke mig, at han, hvis han var særlig interesseret paa det Omraade, hvad jeg ikke ved, vilde have kunnet gjort det meget bedre end jeg.

Men naar der er blevet sagt, at der ingen Lettelse kan ventes efter den Betænkning, Kommissionen har afgivet, maa jeg dog tillade mig at henvise baade det ærede Medlem for Esbjerg og andre ærede Medlemmer af dette Ting til at se efter Kommissionsbetænkningen Side 77, hvor der er et nøjagtig opgivet, detailleret Budget fremstillet, saaledes som det vil komme til at se ud, hvis Kommissionens Forslag nogenlunde kan følges. Det vil da vise sig, hvis man særlig vil følge mit Forslag, at der vil kunne opnaas et Overskud paa omtrent 45,000 Kr. Denne Sum kan der naturligvis være rig Anvendelse for paa mange Omraader; vi trænge til Forbedringer paa saa mange Punkter, men de maa komme Tid efter anden. Særlig trænges der til en Reform paa Skolevæsenets Omraade, og det kræver selvfølgelig Tilskud, men da vi jo her hjemme betale Statstilskud til Lærestalterne, i det hele taget til vort Skolevæsen, hvad skulde der saa være i Vejen for, at Statskassen, naar der var Midler dertil, gav sit Tilskud til Skolevæsenets Ordning i Vestindien, og det trænges der sandt for Dyden til.

Naar saa det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) kom til at sige, at den væsentligste Indtægt skal være Tolden, og det vil være den rene Ruin for den Befolkning, som lever derude, maa jeg desværre erkende, at den væsentligste Indtægt til Statskassen derude fra vil blive Tolden. Det er rigtigt nok. Jeg er ingen Ven af indirekte Skatter, men paa den anden Side ukendt, som jeg og de allerfleste her hjemme ere med Forholdene derude, er jeg bange for at faa direkte Skatter gennemførte, da vi saa slet ingen Penge faa i Statskassen. Og det var jo en af Kommissionens Hovedopgaver at skabe Balance i Regnskabet. Jeg skal være meget glad, hvis det kan lykkes den højtærede Finansminister at finde en anden Form for at skaffe Penge ind i Statskassen, saa det ikke absolut bliver gennem Tolden. Jeg er villig til at være med til at arbejde for en anden Ordning, men jeg

er kun bange for, at det vanskeligt lader sig gøre. Naar der bliver gjort saa stort et Nummer derude af Kommissionens Forslag paa Toldvæsenets Omraade, saa er Forholdet simpelthen det, hvis ærede Medlemmer nøje ville gennemlæse Kommissionens Betænkning, at det foreslaas, at Beboerne paa St. Thomas skulde komme til at leve under samme Vilkaar som Beboerne paa St. Croix, det er det hele. Derude have vi to Toldterritorier. Naar der indføres Varer fra St. Thomas til St. Croix, skal der paa St. Croix betales Told. Vi have ment, at det var nødvendigt, ogsaa for at lette Oppebørslen og stille Beboerne derude paa lige Vilkaar, at bringe dem ind under samme Toldterritorium. Det er egentlig alt, hvad Kommissionen har forlangt, og naar det kan ordnes paa betryggende Maade, ere vi selvfølgelig tilfredse dermed.

Det ærede Medlem sagde, at vi i vor Kommissionsbetænkning sige, at det er nødvendigt, at de smaa Ejendomsbesiddere sely faa deres Trækraft, og dog foreslaa vi Told paa Heste. Her maa jeg sige til det ærede Medlem, at han har ikke Spor af Begreb om Forholdene derude, thi Trækdirene derude i Landbruget ere ikke Hestemen Okser og Muler, men denne Trækraft er absolut toldfri. Derimod ere Heste derude at betragte som en Luksus, idet de kun bruges til fin Kørsel og Ridning, en Skat paa Heste vil altsaa være, hvad vi herhjemme kunde kalde for Luksusskat, naar det ikke absolut var Heste, det gjaldt. Vi forlange nu, at de Folk, der tillade sig at have den Luksus og altsaa ere velstillede, komme til at betale deres Skat til Statskassen ligesom andre Mennesker derude. Det ærede Medlem befinder sig altsaa i en Vildfarelse, hvad Hesteskatten angaar.

Det samme gælder om Baadeskatten. Af Fiskerbaade betales der ingen Skat, men de Baade, der bruges til at sejle med frem og tilbage i Havnen, og som give en sikker aarlig Indtægt, skal der betales Skat af. Det kunne vi gerne kalde for en Ejendomsskyld, naar vi betragte dem som en Slags faste Ejendomme.

Der er videre blevet ralleret over, at vi vilde lægge Skat paa dem, der dyrke Sukker paa deres Marker derude. Naar Jorden ligger øde hen, siger det ærede Medlem, er den fri for Skat, men saa snart den tages op til Dyrkning, skal der betales Skat af den. Ja det er nu Ulykken derude, at Ejendomsspekulanter opkøbe Jord og saa lade den henligge, uden at de